

Norsk olje & gass

HOVEDKONTOR /
Postboks 8065, 4068 Stavanger
besøk / Vassbotnen 1, 4313 Sandnes

OSLO /
Postboks 5481 Majorstuen, 0305 Oslo
besøk / Middelthunsgate 27, 0368 Oslo

TROMSØ /
Postboks 448, 9008 Tromsø
besøk / Bankgata 9/11, 9008 Tromsø

TEL / +47 51 84 65 00
www.norskoljeoggass.no
Org. nr.: 956 685 818

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Dato: 24.06.13

Begrensning av fradrag for renter i interessefelleskap – Høringskommentar fra Norsk olje og gass

1. Innledning

Norsk olje og gass viser til brev av 11. april 2013 fra Finansdepartementet med vedlagt høringsnotat for forslag om "Begrensning av fradrag for renter i interessefelleskap" (Høringsnotatet).

Frist for kommentarer er gitt til 24. juni 2013.

Norsk olje og gass er ikke angitt som særskilt høringsinstans. Vi oppfatter at det i hovedsak skyldes at forslaget er generelt i sin form og ikke spesielt er laget for å treffe de selskapene som driver særskattepliktig lete- og utvinningsvirksomhet på norsk kontinentalsokkel (heretter omtalt som "særskattepliktig virksomhet").

Det fremsatte forslaget vil imidlertid medføre en betydelig skatteskjerpelse for mange av selskapene som driver særskattepliktig virksomhet. Det vil gjelde uavhengig av selskapenes egenkapitalandel og uavhengig av hvordan kreditorselskapene skattlegges for renteinntekter. Slik forslaget er formulert, vil de særskattepliktige selskapene som gruppe også rammes langt hardere enn landbaserte virksomheter i Norge.

Norsk olje og gass ønsker derfor å inngi egne kommentarer knyttet til de spesielle effektene som forslaget vil ha for de av foreningens medlemsbedrifter som driver særskattepliktig virksomhet. For så vidt gjelder mer generelle problemstillinger knyttet til forslaget, vises til høringsuttalelser fra NHO og Storbedriftenes Skatteforum. De hensyn og de negative effektene av forslaget som er omtalt der er også relevante for de særskattepliktige selskapene.

Norsk olje og gass oppfatter det ikke slik at et formål med forslaget som er presentert i Høringsnotatet er vesentlig skjerpet beskatning av særskattepliktig virksomhet som sådan. Våre kommentarer er gitt med det som utgangspunkt.

2. Sammendrag

Den spesielt negative effekten forslaget i Høringsnotatet vil ha for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet skyldes flere forhold som er nærmere beskrevet i **punkt 3.1 og 3.2:**

- Selskapene som driver særskattepliktig virksomhet vil ha det vesentlige av sin virksomhet, sine investeringer og sine inntekter i særskatteregimet. Med unntak av landvirksomhet knyttet til prosessering og trading, har disse selskapene i utgangspunktet begrenset eller ingen ordinær virksomhet på land. Virksomhetene og inntektene på land vil uansett være svært små i forhold til de særskattepliktige virksomhetene for disse selskapene. Begrensingsregelen som er foreslått legger imidlertid til grunn at det bare er selskapenes inntekt på land som skal danne grunnlag for beregning av maksimalt rentefradrag.
- Etter gjeldende bestemmelser i petroleumsskatteloven (psktl) § 3 d (7) skal underskudd på land som skyldes netto finanskostnader, føres tilbake til 28 %-grunnlag sokkel hvor beløpet kan føres til fradrag mot inntekt i det grunnlaget, eventuelt fremføres ubegrenset i tid mot senere inntekter. Forslaget i Høringsnotatet vil, hvis det gjennomføres, innebære at tilbakeføringen til 28 %-grunnlag sokkel blir opphevet for så vidt gjelder rentekostnader som foreslås avskåret etter en ny bestemmelse i skatteloven (sktl) § 13-2. Et grovt anslag indikerer at dette vil medføre økt skatt på NOK 1 milliard pr år for selskapene som driver særskattepliktig virksomhet.
- Fremføringsadgang på land (alene) vil ikke bedre dette så lenge selskapene ikke har virksomhet og inntekter av betydning på land.
- Sjablongbestemmelsen i psktl § 3 d (2) – (4) henfører rentekostnader som ikke skal komme til fradrag mot særskattegrunnlaget, til land. Etter psktl § 3 d (6) henføres også renteinntekter til land. Forslaget i Høringsnotatet tar ikke hensyn til at dette kun er metodebestemmelser for konsolidering av finansinntekter og -kostnader for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet. Bestemmelsene i psktl § 3 d medfører ikke i seg selv at disse selskapene driver ordinær virksomhet på land.

Vi mener det er et misforstått utgangspunkt når man i Høringsnotatet går langt i å likestille sentralisert finansiering med *"skattemotivert, strategisk allokering av gjeld"*, som knyttes opp mot *"tynn kapitalisering"*. De kommersielle begrunnelsene for sentralisert opplåning i konsern er beskrevet i **punkt 4**.

Primært mener Norsk olje og gass at den foreslåtte bestemmelsen ikke bør gjøres gjeldende for selskapene som driver særskattepliktig virksomhet. Dersom det skal innføres en sjablongbestemmelse mot *"tynn kapitalisering"*, bør forslaget utredes nærmere slik at man i så fall kan få regler som treffer bedre i forhold til formålet. Man bør uansett utsette innføring av et slikt regelverk for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet til man ser hvilke endringer det vil bli aktuelt å innføre i petroleumsskattesystemet som følge av Scheel-utvalgets arbeid. Dette er nærmere beskrevet under **punkt 5.1**.

For det tilfelle at det likevel skal innføres en inntektsbasert rentebegrensingsregel som også skal gjelde for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet, bør bestemmelsens virkeområde for disse selskapene begrenses til deres landvirksomhet. Da må man først definere en korresponderende landinntekt på en hensiktsmessig måte. En slik henføring til land kan for eksempel baseres på skattemessige verdier på anleggsaktiva. Dette er omtalt under **punkt 5.2.2**.

Dersom hele virksomheten til selskaper som driver særskattepliktig virksomhet skal bli omfattet av en inntektsbasert rentebegrensingsregel, slik forslaget i Høringsnotatet i realiteten innebærer, må selskapets faktiske inntekt fra denne virksomheten legges til grunn. Et argument om at det er et grunnrenteelement i sokkelinntekt vil uansett ikke tilsi at sokkelinntekt ikke tas med overhodet, slik det er foreslått i Høringsnotatet. Vi foreslår også elementer som spesielt kan ivareta de særlige hensyn som gjelder for selskaper i en oppbyggingsfase med hovedvekt på lete- og utbyggingsvirksomhet, samt for selskaper som har tungt innslag av felt i sen fase (*"haleproduksjon"*) i sin portefølje. Dette er kommentert under **punkt 5.2.3**.

3. Virkninger for særskattepliktige selskaper

3.1 Rentebegrensning og inntekter i ulike skatteregimer

Forslaget i Høringsnotatet er formulert som en ny sktl § 13-2. Det er ikke foreslått endring i psktl § 3 d, som regulerer fradrag for finanskostnader for selskap som driver særskattepliktig virksomhet. Imidlertid innebærer forslaget til ny sktl § 13-2 (8) at rentekostnader som i dag kommer til fradrag i 28 %-grunnlag sokkel for slike selskaper, i praksis ikke lenger skal tillates fradragsført i den utstrekning rentene er knyttet til lån fra nærstående foretak og selskapet ikke har landinntekter som er store nok til å unngå effekten av den foreslåtte rentebegrensningsregelen.

Selskapene som driver særskattepliktig virksomhet har i hovedsak sin virksomhet i og sitt finansieringsbehov og sin inntektskilde fra sokkelvirksomhet. Denne virksomheten vil i utgangspunktet ikke generere inntekter på land. Etter psktl § 3 d (4) – (6) skal riktignok enkelte finansposter, samt poster "som ikke kan henføres til noen bestemt inntektskilde" henføres til land. Dette vil imidlertid som regel dreie seg om inntekter av relativt beskjeden størrelse¹ og vil fortsatt ikke innebære at selskapene driver noen ordinær landvirksomhet.

Det følger av forslaget i Høringsnotatet at det er alminnelig inntekt i landdistriktet som skal være grunnlaget for beregning av maksimalt fradragsberettiget rentebeløp (25 % av stipulert inntekt). Slik forslaget er formulert, vil sokkelinntekt ikke telle med i forhold til beregning av maksimalt rentebeløp med fradragsrett selv om lånene er benyttet til finansiering av sokkelvirksomheten.

Mange av selskapene som driver særskattepliktig virksomhet vil dermed bli vesentlig hardere rammet av forslaget enn selskaper som driver ordinær landvirksomhet.

Videre vil selskaper som driver ordinær landvirksomhet i tillegg til særskattepliktig virksomhet bli favorisert i forhold til selskaper som bare driver særskattepliktig virksomhet. Dette var en sentral problemstilling da psktl § 3 d ble endret i 2006 med virkning fra og med inntektsåret 2007. Problemstillingen i forhold til likebehandling av selskaper som (også) driver landvirksomhet er omtalt flere steder i Ot. prp. nr. 1 for 2006 – 2007. Med utgangspunkt i et uttrykt ønske om likebehandling av selskapene, ble det inntatt en bestemmelse om at rentekostnader som avskjæres av psktl § 3 d (2) og (3) skal føres tilbake til sokkelregimet og kostnadsføres i 28 %-grunnlag sokkel i den utstrekning de ikke kan føres mot inntekter på land, jf. psktl § 3 d (7). Dette ble nærmere beskrevet av Finansdepartementet under bl.a. kapittel 9.6.7 i proposisjonen:

"9.6.7 Fradrag i alminnelig inntekt i sokkeldistriktet for underskudd fra finanskostnader henført til land

Departementets forslag innebærer at overskytende rentekostnader mv., renteinntekter og øvrige valutaposter og finansposter skal føres til fradrag eller tas til inntekt i landdistriktet. Etter gjeldende rett kan inntil en halvpart av underskudd fra landdistriktet føres til fradrag i alminnelig inntekt (28 pst.) på sokkelen, jf. petroleumsskatteloven § 3 c sjette ledd. Forslaget kan dermed føre til at selskaper som utelukkende driver lete- og utbyggingsvirksomhet på sokkelen, ikke får effektivt fradrag for hele finanskostnaden. Etter departementets oppfatning bør selskaper som utelukkende driver utvinningsvirksomhet, få effektivt fradrag for finanskostnadene i samme grad som de selskaper som også driver ordinær landvirksomhet." [uthevet her]

I forslaget til ny sktl § 13-2 (8) er det foreslått at psktl § 3 d (7) bare skal gjelde for rentekostnader som er i behold etter avskjæring etter den foreslåtte begrensningsregelen. Med tilnærmet ingen inntekter på land vil det alt vesentlige av rentekostnadene bli avskåret på land, uten mulighet for selskapet til å få fradrag for rentekostnadene i 28 %-grunnlag sokkel. Forslaget i Høringsnotatet er derfor direkte i strid med Finansdepartementets uttrykte oppfatning i 2006. Dette er illustrert med et forenklet eksempel i Tabell 1 nedenfor.

¹ Et unntak kan være netto finansinntekter på grunn av valutagevinst i enkelte år på rentebærende gjeld som henføres til land etter psktl § 3 d (4) og (5).

Tabell 1

Særskattepliktig selskap – Gjeldende regler / Forslag	Gjeldende regler		Forslag	
	Beløp	Skatt	Beløp	Skatt
Inntekt sokkel ²	800,0	624,0	800,0	624,0
Inntekt land	10,0	2,8	10,0	2,8
Rentekostnad (internlån)	-200,0		-200,0	
Andel rentekost henført til sokkel – psktl § 3 d (2) – (f.eks. ¼)	-50,0	-39,0	-50,0	-39,0
Andel rentekost henført til land – psktl § 3 d (2)	-150,0		-150,0	
Rentekost til fradrag i landinntekt	-10,0	-2,8	-2,5	-0,7
Rentekost ført fra land til fradrag 28 %-sokkel – psktl § 3 d (7)	-140,0	-39,2	0	0
Sum skatt		545,8		587,1
Skatteverdi på rentefradrag		81,0		39,7
Rentekostnad som avskjæres med forslaget		0		147,5

Som det fremgår av eksemplet, vil verdien av rentefradraget reduseres med 41,3 (fra 81,0 til 39,7). I eksemplet er lagt til grunn at selskapet har inntekter. Om det ikke har inntekter i det aktuelle inntektsåret, kan selskapet etter gjeldende bestemmelser føre rentekostnadene fremover i 28 %-grunnlag sokkel uten tidsbegrensning i henhold til psktl § 3 c (2).

Eksemplet i Tabell 1 illustrerer at forslaget i Høringsnotatet for eksempel vil innebære at et selskap som vist over bare vil få fradrag for 52,5 av sine rentekostnader på 200. Skatteverdien av rentefradraget reduseres med over 50 % (fra 81,0 til 39,7).

Et selskap som hovedsakelig driver leteaktivitet på norsk sokkel og derfor ikke har eiendeler som går inn i telleren i formelen i psktl § 3 d (2), vil få redusert sine fradragsberettigede rentekostnader til null. Først får selskapet avskåret alle sine rentekostnader i særskattegrunnlaget på grunn av psktl § 3 d (2). Alle rentekostnadene føres derfor til land etter psktl § 3 d (4). Der har selskapet ingen virksomhet og følgelig ingen eller ubetydelige inntekter som etter forslaget i Høringsnotatet skal multipliseres med 25 % for å angi maksimalt rentefradrag på land. Dermed blir også fradraget for renter på land (tilnærmet) lik null. Dette er illustrert med et forenklet eksempel i Tabell 2 nedenfor.

Tabell 2

Særskattepliktig selskap som hovedsakelig driver leteaktivitet – Gjeldende regler / Forslag	Gjeldende regler		Forslag	
	Beløp	Skatt	Beløp	Skatt
Inntekt sokkel ³	0	0	0	0
Inntekt land	0	0	0	0
Rentekostnad (internlån)	-200		-200	
Andel rentekost henført til sokkel – psktl § 3 d (2)	0	0	0	0
Andel rentekost henført til land – psktl § 3 d (2)	-200		-200	
Rentekost til fradrag i landinntekt	0	0	0	0
Rentekost ført fra land til fradrag 28 %-sokkel – psktl § 3 d (7)	-200	-56	0	0
Skatteverdi på rentefradrag		56		0
Rentekostnad som avskjæres med forslaget		0		200

² Med "Inntekt" menes i eksemplene "skattemessig EBITDA" slik begrepet er forklart i Høringsnotatet. Det er ikke tatt hensyn til periodisering.

³ Se note 2.

Forslaget i Høringsnotatet legger til grunn at rentekostnader som avskjæres etter den foreslåtte nye bestemmelsen i sktl § 13-2 ikke skal kunne føres tilbake til 28 %-grunnlag sokkel, slik det skjer etter psktl § 3 d (7) i dag. Basert på tall for 2011 utgjorde negative netto finansposter som ble ført tilbake til 28 %-grunnlag sokkel ca NOK 5 milliarder⁴. Dette beløpet vil også inneholde rentekostnader på eksterne lån og netto valutaeffekt på lån og fordringer. Uten at vi har tall for fordelingen, er det vår antakelse basert på generell kunnskap, at mesteparten av dette beløpet utgjøres av rentekostnader på gjeld fra nærstående. Med en skattesats på 28 %, vil skatteverdien på det beløpet som i henhold til forslaget ikke lenger skal kunne føres tilbake til 28 %-grunnlag sokkel i så fall utgjøre i størrelsesorden NOK 1 milliard pr år. Dette vil være en ren skatteskjerpelse for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet, uten hensyn til om det foreligger tynn kapitalisering, jf eksemplene i Tabell 1 og Tabell 2 ovenfor.

Med utgangspunkt i at samlet gjennomsnittlig rentebærende gjeld for de særskattepliktige selskapene i 2011 var NOK 221 milliarder, samlet skattemessig formuesverdi sokkel var NOK 216 milliarder og rentekostnader tilknyttet rentebærende gjeld var NOK 9,4 milliarder, vil forslaget i Høringsnotatet grovt anslått medføre at halvparten av rentekostnadene for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet ikke lenger skal være fradragsberettiget.

Den foreslåtte adgangen til å fremføre renter som er avskåret etter den foreslåtte bestemmelsen mot inntekter på land de påfølgende fem år, vil ikke ha noen avhjelpende effekt for de særskattepliktige selskapene med mindre de starter ordinær landvirksomhet.

Med en slik disharmoni mellom grunnlaget for beregning av maksimalt rentefradrag (i landdistriktet) og virksomhetens inntekter (i sokkeldistriktet), vil det ikke være noen økonomisk eller forretningsmessig sammenheng mellom begrensningen av renter og de særskattepliktige selskaperens økonomiske evne til å betjene gjeld. Det er vanskelig å se at et generelt ønske om å motvirke "tynn kapitalisering" kan begrunne en slik ordning.

3.2 Nytt forslag er ikke tilpasset eksisterende sjablongregler i psktl § 3 d

Innholdsmessig er psktl § 3 d en bestemmelse for å begrense rentefradrag i særskattegrunnlaget. Det var også det uttalte formålet med bestemmelsen da den ble innført i 2006/2007, jf Ot. prp. nr 1 for 2006 – 2007 kapittel 9.2:

"Fordi den samlede skattesatsen på sokkelen (78 pst.) er betydelig høyere enn satsen ved inntektsbeskatningen av långiver i ordinær landvirksomhet (28 pst. for norsk långiver) eller i utlandet, oppnår selskapene en betydelig skattefordel ved å finansiere virksomheten med rentebærende lån (heretter omtalt som finansieringsfordel). Skatteverdien av finansieringsfordelen beregnes som merverdien av skattefradraget gjennom særskattesatsen (50 pst.) multiplisert med de netto finanskostnadene som kan fradragsføres innenfor petroleumskatningen."

Sjablongbestemmelsen i psktl § 3 d (4) flytter finanskostnader til land selv om de er pådratt (utelukkende) av hensyn til særskattepliktig virksomhet. Dette er imidlertid kun en metodikk for å gjennomføre konsolidering av finanskostnader og -inntekter ettersom finansinntektene føres direkte til land, jf. psktl § 3 d (5) og (6).

Dersom selskapet samlet har netto finanskostnader på land som ikke kan føres til fradrag mot landinntekt samme år, føres netto finanskostnadene etter gjeldende regler tilbake til sokkel og kan der føres mot inntekter i 28 %-grunnlag sokkel, jf illustrasjonen i Tabell 1 og Tabell 2 ovenfor. På den måten likestilles selskap som bare driver særskattepliktig virksomhet både med særskattepliktige selskaper som også driver ordinær landvirksomhet og med selskaper som bare driver landvirksomhet. Poenget er at inntekter og kostnader da blir behandlet i samme skattegrunnlag.

Henføring av finansinntekter og -kostnader til land – og deretter til sokkel, er kun metodikk for gjennomføring av skattingen av særskattepliktige selskaper, og innebærer opplagt ikke en selvstendig virksomhetsutøvelse på land. Forslaget til nye bestemmelser i sktl § 13-2 innebærer

⁴ Beløpene (avrundet) for 2011 er mottatt fra Oljeskattekontoret.

imidlertid at den metodikken som har vært benyttet for å samordne finansinntekter og -kostnader i psktl § 3 d (4) – (6), plutselig skal få stor materiell betydning. I praksis vil dette gjøre ellers kommersielt fornuftig konsernintern lånefinansiering ulønnsom på grunn av manglende symmetri. En slik effekt vil ikke oppstå for selskaper som kun driver landvirksomhet fordi de ikke først vil få skilt ut rentekostnader til et annet skatteregime enn der de har sine virksomhetsinntekter, slik psktl § 3 d (2) medfører for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet. Dette er illustrert med et forenklet eksempel i Tabell 3a og Tabell 3b nedenfor, basert på samme tall som i Tabell 1 ovenfor.

Tabell 3a

Sammenligning effekt av foreslått rentebegrensning for henholdsvis selskap på land og sokkelselskap	Landselskap		Sokkelselskap	
	Beløp	Skatt forslag	Beløp	Skatt forslag
Inntekt sokkel ⁵	0	0,0	800	624,0
Inntekt land	810	226,8	10	2,8
Rentekostnad (internlån)	-200		-200	
Andel rentekost henført til sokkel – psktl § 3 d (2) – (f.eks ¼)	0	0	-50,0	-39,0
Rentekost til fradrag i landinntekt (25 % x landinntekt)	-200	-56	-2,5	-0,7
Sum skatt		170,8		587,1

Tabell 3b

Sammenligning endring i skatteverdi på rentefradrag for henholdsvis selskap på land og sokkelselskap	Landselskap		Sokkelselskap	
	Beløp	Skatt forslag	Beløp	Skatt forslag
Samlet rentefradrag og skatteverdi med eksisterende regler	- 200	- 56,0	-200	-81,0 ⁶
Samlet rentefradrag og skatteverdi med forslag	- 200	-56,0	-52,5	-39,7
Endring rentefradrag og skatteverdi med forslag	0	0	147,5	41,3

I et eksempel som skissert vil sokkelselskapet bli betydelig rammet, mens et sammenlignbart landselskap ikke vil bli berørt. Sokkelselskapet vil få redusert rentefradraget til 52,5 av samlet rentekostnad på 200.

Illustrasjonen i Tabell 3a og 3b viser også hvordan oppkjøp av lisens med tilhørende driftsmidler og haleproduksjon på norsk sokkel vil bli truffet meget hardt av den foreslåtte bestemmelsen i forhold til oppkjøp av produksjonsvirksomhet på land. Ettersom produksjonsinnretninger på sokkelen i en sen fase av feltets levetid normalt vil være skrevet ned til nær null, vil kun en svært liten del av rentekostnadene komme til fradrag i særskattegrunnlaget etter psktl § 3 d (2). I og med at selskapet ikke vil ha inntekt av betydning på land, vil forslaget avskjære resten av rentekostnadene. For selskaper som har kjøpt seg inn i felt med haleproduksjon, basert på fulle markedsverdier og lave skattemessige verdier som er overtatt fra selger (kontinuitet basert på psktl § 10 og tilhørende forskrift av 1. juli 2009 nr 956), vil det medføre at det aller meste av rentekostnader knyttet til lån for finansiering av kjøpesummen ikke vil bli fradragsberettiget. For en kjøper av en produksjonsvirksomhet på land vil imidlertid det foreslåtte begrensingsbeløpet for rentekostnadene beregnes av de faktiske inntektene uten de beskjerings som vil gjelde for særskattepliktige selskaper som følger av psktl § 3 d og den foreslåtte rentebegrensingsregelen i Høringsutkastet.

⁵ Se note 2.

⁶ Se Tabell 1

3.3 Tilfeldige effekter og uklare signaler

Selskapene som driver særskattepliktig virksomhet har allerede en rentebegrensningsregel i psktl § 3 d. Denne bestemmelsen ble innført for få år siden og innebar for flere av selskapene en vesentlig skatteskjerpelse. Samtidig ble den tidligere begrensingsregelen for rentekostnader i psktl § 3 h opphevet. En ytterligere skjerpet beskatning som forslått i Høringsnotatet, og som vanskelig kan rettferdiggjøres med en generell henvisning til frykt for "tynn kapitalisering", vil ha vesentlig effekt i forhold til hvordan aktørene vil oppfatte forutberegneligheten av det norske petroleumsskattesystemet. Dette må også ses i sammenheng med forslagene til endring i friinntekt som ble fremmet i forbindelse med Revidert Nasjonalbudsjett i mai 2013. Dette er lite forenlig med Finansdepartementets gjentatte fremheving av at stabile fiskale rammebetingelser for norsk sokkelvirksomhet er viktig.

Videre har myndighetene lagt spesielt til rette for lånefinansiering av letevirksomhet gjennom refusjonsordningen i psktl § 3 c (5) ("leterefusjon") og adgang til særskilt pantsetting av skatte-refusjonskravet i skattebetalingsloven § 10-1 (3). Det er således åpnet for en lavere grad av egenkapitalfinansiering enn tidligere for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet. Dette harmonerer dårlig med at man i Høringsnotatet har begrunnet den foreslåtte rentebegrensningsregelen med et ønske om å motvirke "tynn kapitalisering". Forslaget vil innebære nekting av fordrag for (tilnærmet alle) rentekostnader på konserninterne lån til selskap som hovedsakelig driver letevirksomhet.

Vi oppfatter derfor forslaget å være i strid både med hensynet til stabile rammevilkår og med de uttrykte målsettingene for innføringen av regelverket om "leterefusjon" med tilhørende pantsettingsadgang. I tillegg er forslaget i strid med Finansdepartementets uttrykte ønske om å likestille selskap som bare driver særskattepliktig virksomhet på norsk sokkel med selskaper som (også) driver landvirksomhet.

4 Interne lån

4.1 Innledning

Lete- og utvinningsvirksomhet på norsk kontinentalsokkel er meget krevende, både teknologisk og økonomisk. Tradisjonelt har det vært et sterkt ønske hos norske myndigheter at aktørene som vil drive særskattepliktig virksomhet på norsk sokkel, skal ha betydelige ressurser som virksomheten på norsk sokkel kan nyte godt av og trekke på ved behov. I praksis har det resultert i at en stor andel av selskapene som driver særskattepliktig virksomhet inngår i konsern eller konsernlignende strukturer hvor bl.a. finansiering styres sentralt.

I utgangspunktet vil datterselskap kunne oppta bank- og obligasjonslån forutsatt at de har tilstrekkelig sikkerhet og inntjening til å kunne betjene dette lånet.

Mange av selskapene har betydelige kontantstrømmer som i seg selv gir grunnlag for belåning. Etter at det ble mulig å pantsette skatterefusjonskrav knyttet til letekostnader, er det for leteselskaper, selv uten andre inntekter, mulig å oppnå eksternt bankfinansiering innenfor skatteverdien av selskapets letekostnader. For utbyggingskostnader har det tradisjonelt vært forutsatt at 80 % av en utbyggingsinvestering kan finansieres eksternt, jf den tidligere klagenemndspraksisen som ble utviklet på 1980-tallet. Dette vil imidlertid variere i praksis basert på en rekke elementer hvor utbyggingskostnader, estimater for utvinnbare reserver og produksjonskostnader vil være viktige elementer.

Vi registrerer at Finansdepartementet i Høringsnotatet flere steder går langt i å likestille sentralisert finansiering med "skattemotivert, strategisk allokering av gjeld" og knytter dette opp mot "tynn kapitalisering". Vi mener dette er feil utgangspunkt og vil nedenfor under punkt 4.2 kommentere de kommersielle grunnene for at konserner ser seg tjent med sentralisert opplåning og finansiering.

4.2 Kommersielle grunner for interne lån i konsernforhold

Konsernselskaper sentraliserer normalt sin finansieringsfunksjon og foretar ekstern opplåning sentralt fremfor å la hvert datterselskap individuelt besørge egen lånefinansiering. Det gjelder uten hensyn til om selskapene bare driver innenfor én jurisdiksjon med like skattesatser eller om de driver internasjonalt. I seg selv viser det at skatt ikke utgjør et vesentlig element ved en slik organisering.

Normalt vil morselskapet ha bedre kredittverdighet enn sine datterselskaper. Det behøver ikke i seg selv være av betydning for det enkelte datterselskap, som forutsetningsvis skal betale samme lånerente enten lån ytes fra interne eller eksterne kilder. Derimot vil det ha vesentlig betydning at morselskapet kan låne i større porsjoner og derved få ned gebyrer og administrative kostnader (meglere, advokater, egen tid i forhandlinger, mv).

Deretter kan nødvendige midler lånes videre til de operative datterselskapene med vesentlig lavere administrative kostnader enn om hvert selskap skulle låne eksternt:

- Man slipper omfattende og ofte langvarige forhandlinger med tredjepart som långiver
- De interne låneavtalene kan langt på vei standardiseres
- Man slipper ulike vilkår og tilknyttede klausuler som krever juridisk vurdering for hver avtale
- Man er ikke avhengig av juridisk ekspertise med detaljert kjennskap til lovverket i hvert land konsernet har operative selskaper som trenger finansiering
- Det blir betydelig enklere å påse at lånevilkår i ulike avtaler ikke er i strid med hverandre

Sentralisert finansiering gjør det dessuten mulig å benytte konsernets økonomiske ressurser mer effektivt ettersom innskuddsrente hos banker er lavere enn utlånsrente. Ved effektiv styring av konsernets midler og posisjoner, vil man i tillegg spare betydelige beløp på valutaavveksling, både i forhold til kursforskjeller ved salg/kjøp og gebyrer.

Dersom hvert operativt selskap skulle låne eksternt (lokalt), ville det bli vesentlig vanskeligere og mer kostbart å kontrollere og sikre valutaeksposering. Tilsvarende vil sentralisert opplåning også gi vesentlig bedre styring og kontroll over konsernets likviditet og gjeldseksposering til enhver tid.

Et moment som spesielt har blitt tillagt stor vekt etter finanskrisen i 2008, er at et konsern ved å samle alle sine posisjoner, kan redusere sin eksponering mot den kredittrisiko bankene representerer.

Forhandlinger av store låneavtaler er i utgangspunktet krevende: Petroleumsvirksomheten på norsk sokkel er meget kapitalkrevende. Banklån for utbygging av petroleumsforekomster vil ofte være syndikerte med flere banker som deltakere pga lånestørrelse. Dette medfører at låneprosessen blir meget omfattende ved at samtlige banker som deltar i lånesyndikatet vil delta i prosessen med utarbeidelse av låneavtalen med hensyn til prising, sikkerhet, lovgivning, domstol for tvisteløsning (verneting), generelle låneklausuler, misligholdsklausuler, låneforutsetninger osv. Prosessen er svært omfattende i tid og kostbar, og vil involvere eksterne advokatfirmaer både på bank- og låntakersiden.

Som et illustrerende eksempel kan nevnes at det tok nær et år å få på plass et lån med 20 – 25 syndikatbanker for å finansiere et lån i størrelsesorden 5 % av investeringene på norsk sokkel i 2012.

For obligasjonslån er det en svært omfattende prosess i forbindelse med utarbeidelse av låneavtale osv., som for syndikerte banklån. I tillegg vil det påløpe store kostnader til meglere og til de som garanterer for fulltegningen av obligasjonslånet. Videre vil det påløpe kostnader for administrasjon av obligasjonsløpet for eksempel ved rentebetaling og avdrag. Om fulltegning for obligasjonslånet ikke blir garantert, vil det også foreligge usikkerhet knyttet til om ønsket lånebeløp oppnås i markedet. Slike garantier kan være meget kostbare.

Konvertible obligasjonslån er en kombinasjon av egenkapital- og låneinstrument, se omtale av obligasjonslån ovenfor. Dette finansieringsalternativet vil normalt kun være et finansieringsalternativ for et morselskap som er børsnotert ettersom obligasjonslånet kan konverteres til aksjer når definert aksjekurs oppnås eller innløses til overkurs ved definerte aksjekurser.

Uttalelsen i Høringsnotatet side 34 om at "Dersom et selskap som ikke er tynt kapitalisert skulle rammes av regelen, skal det være mulig å ta opp lån fra uavhengige parter og slik sikre riktig fradrag", fremstår derfor som dårlig forankret i den virkelighet selskapene som driver særskattepliktig virksomhet må forholde seg til.

5 Forslag fra Norsk olje og gass

5.1 Primært: Unnta særskattepliktige selskaper fra forslaget

Som vi har påpekt ovenfor, får en generell regel som foreslått i Høringsnotatet en helt annen og mye større effekt for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet enn for selskapene som bare er skattepliktige i landregimet. En generell regel som foreslått i Høringsnotatet vil dessuten gi meget tilfeldige utslag for særskattepliktige selskaper, avhengig blant annet av om deres portefølje hovedsakelig består av leting, utbygging, produksjon eller sen produksjon. Selskaper som driver særskattepliktig virksomhet vil bli meget hardt rammet uavhengig av deres kapitalstruktur dersom de finansieres (delvis) med gjeld fra nærstående. Innføring av en bestemmelse som foreslått kan derfor ikke begrunnes med at den er nødvendig for å motvirke "tynn kapitalisering".

For selskaper som driver særskattepliktig virksomhet er det dessuten allerede innført en rentebegrensningsregel som gjør at kun en sjablongmessig andel av rentekostnadene kan trekkes fra i særskattegrunnlaget, selv om selskapenes samlede overskudd skattlegges med høy sats (78 %). Dette skjedde med effekt fra 2007, og det var da en klart uttrykt oppfatning fra Finansdepartementet at selskaper som utelukkende driver særskattepliktig virksomhet, må få effektivt fradrag for finanskostnadene i samme grad som de selskaper som (også) driver ordinær landvirksomhet. Forslaget som er fremmet i Høringsnotatet oppfyller ikke et slikt krav.

Hertil kommer en helt grunnleggende logisk brist i forslaget. De særskattepliktige selskapene driver i meget liten grad ordinær landvirksomhet i forhold til omfanget av sine særskattepliktige virksomheter. Det at man i psktl § 3 d har lagt til grunn en *metode* for å konsolidere finansinntekter og -kostnader på land, innebærer ikke at disse selskapene av den grunn driver noen ordinær virksomhet på land. Det blir derfor uheldig å begrense rentefradraget basert på inntekter i et regime der selskapene ikke har virksomhet.

Begrunnelsen som er gitt i Høringsnotatet for å la bestemmelsen omfatte de særskattepliktige selskapene, er at det ikke er "grunnlag for å unnta landinntekt fra rentebegrensningsregelen". Som et generelt utsagn kan vi i og for seg være enige i det, men slik forslaget er utformet og presentert i Høringsnotatet, vil det innebære en kraftig beskjæring av rentefradraget i *sokkelvirksomheten* om det innføres. For flere av selskapene som driver særskattepliktige virksomhet beskjæres rentefradraget nær fullstendig, uten at det er gitt noen relevant forklaring på hvorfor det bør skje for en liten skattytergruppe som ellers er underlagt et skatteregime som i effekt er vesentlig annerledes enn det som gjelder for alle andre virksomheter som er undergitt norsk beskatning.

For de særskattepliktige selskapene treffer forslaget ikke i forhold til et eventuelt behov for å begrense rentekostnader basert på selskapenes gjeldsbetjeningsevne. Det treffer heller ikke i forhold til en landvirksomhet som man i forslaget angir at man ønsker å la den foreslåtte bestemmelsen virke på, når effekten blir at det er rentekostnadene knyttet til den særskattepliktige virksomheten som begrenses av forslaget.

Vårt syn er derfor at en ny (ytterligere) rentebegrensningsregel i denne omgang ikke bør gjelde selskaper som driver særskattepliktig virksomhet. Dersom det skal innføres en sjablongbestemmelse mot "tynn kapitalisering" for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet, må det gjøres vesentlige justeringer/endringer i forhold til det forslaget som er presentert. Dette bør utredes nærmere slik at man i så fall kan få regler som treffer bedre i forhold til formålet. Norsk olje og gass mener også at man bør utsette innføring av et slikt regelverk for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet til man ser hvilke endringer det vil bli aktuelt å innføre i petroleumsskattesystemet som følge av Scheel-utvalgets arbeid.

5.2 Alternativt: Forslag til justeringer i forslaget

5.2.1 Innledning

Dersom man ikke velger å unnta selskaper som driver særskattepliktig virksomhet fra en generell rentebegrensningsregel, må det gjøres justeringer i forslaget for at selskaper som driver særskattepliktig virksomhet ikke skal bli truffet urimelig hardt. Det kan gjøres på ulike måter. Tilgjengelig tid har ikke gjort det mulig å foreta de omfattende analysene og utredningene som vil være nødvendig for å konkludere med et spesifikt forslag. Vi har derfor begrenset våre kommentarer til en skissering av mulige prinsipielle metoder for justeringer/tilpasninger som kan gjøre at et forslag som presentert i Høringsnotatet i større grad kan fungere i henhold til dets angitt formål for særskattepliktige selskaper.

5.2.2 Alternativ 1: Utskilling av rentekostnader til land for selskaper som driver ordinær landvirksomhet

Slik forslaget i Høringsnotatet er utformet, vil det også omfatte særskattepliktig virksomhet. Det er imidlertid vår forståelse at det er landinntekten til selskaper som driver særskattepliktig virksomhet man har sett for seg at den foreslåtte bestemmelsen skal gjelde for. Da må man først definere en slik landinntekt på en hensiktsmessig måte.

De fleste særskattepliktige selskapene har tilnærmet alle investeringer og inntekter innenfor særskatteregimet og begrenset eller ingen ordinær virksomhet på land. Den metodikk som innebærer at alle finansinntekter og de fleste finanskostnader blir henført til land etter psktl § 3 d (4) – (6), er ikke begrunnet i økonomisk realitet eller proveny. Det er en metode for å konsolidere finansinntekter og -kostnader utenfor særskattegrunnlaget, jf. bestemmelsen om tilbakeføring til 28 %-grunnlag sokkel i psktl § 3 d (7) og begrunnelsen for denne bestemmelsen i Ot. prp. nr. 1 for 2006 – 2007 som sitert ovenfor (punkt 3.1). Psktl § 3 d (2) og (3) definerer kun den andel av rentekostnadene som skal komme til fradrag mot særskattegrunnlaget.

Det som mangler i Høringsnotatet, er derfor en allokering av de resterende rentekostnadene som skal trekkes fra i 28 %-grunnlaget (land og sokkel), etter at den andelen av rentekostnader og valutagevinst og -tap på rentebærende gjeld som skal føres mot sokkelskattegrunnlag (78%, dvs 28% pluss 50%) er definert i tråd med psktl § 3 d (2) og (3). Det kan gjøres ved at man, for de selskapene som har regulær landvirksomhet, fordeler mellom land og 28 %-grunnlag sokkel den del av rentekostnadene som ikke skal fradras mot sokkelskattegrunnlag (78%, dvs 28% pluss 50%) etter psktl § 3 d (2) og (3). En slik fordeling til land kan for eksempel baseres på skattemessig verdi av anleggsaktiva som ikke har relevans for den særskattepliktige virksomheten, i forhold til samlede anleggsaktiva. Residualen føres til 28 %-grunnlag sokkel og behandles i henhold til gjeldende regler i petroleumsskatteloven.

De rentekostnadene som etter en slik fordeling henføres til landregimet, behandles i henhold til eventuelle rentebegrensningsregler på land. Vi viser her til kommentarene fra Storbedriftenes Skatteforum.

5.2.3 Alternativ 2: Rentebegrensning inkluderer særskattepliktige inntekter i beregningsgrunnlag

5.2.3.1 Relevant inntekt som grunnlag for beregning av maksimalt rentefradrag

Dersom man ønsker å la hele virksomheten til selskaper som driver særskattepliktig virksomhet bli omfattet av en inntektsbasert rentebegrensningsregel, slik forslaget i Høringsnotatet i realiteten innebærer, må selskapets faktiske inntekt fra denne virksomheten legges til grunn. Det kan ikke argumenteres med at inntekter fra særskattepliktig virksomhet er mindre relevant i forhold til å betjene gjeld når man skal beregne et maksimalt rentefradrag.

Man kan ikke begrunne en foreslått bestemmelse med ønske om å motvirke "tynn kapitalisering" når parametrene som benyttes ikke har noen relevant tilknytning til selskapenes kapitalisering eller inntektsgrunnlaget som skal betjene gjelden. Også for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet må man ta med den samlede inntekt for selskapet. I den utstrekning en rentebegrensingsregel skal baseres på inntekt, er det den faktiske inntekt som er lagt til grunn for finansieringen som må være relevant. Derved vil man likestille selskaper som driver utvinningsvirksomhet på norsk sokkel, uten hensyn til størrelse på landinntekt. Videre vil man likestille selskaper som driver særskattepliktig virksomhet med selskaper som bare driver landvirksomhet.

Vi er kjent med at Finansdepartementet har uttrykt at sokkelinntekten inneholder et grunnrente-element, og derfor ikke er egnet som mål på selskapets betjeningsevne. I forhold til spørsmålet om rentefradrag er imidlertid grunnrenteelementet allerede hensyntatt i begrensingsregelen i psktl § 3 d. Hvis man skal se bort fra sokkelinntekten i beregningen av rentebegrensning i tråd med forslaget i Høringsnotatet, vil de særskattepliktige selskapene i realiteten bli rammet av en dobbel avskjæring av rentefradrag på grunn av grunnrenten. Vi oppfatter ikke Høringsnotatet slik at dette har vært departementets hensikt.

Et grunnrenteelement i sokkelinntekten utgjør ikke i seg selv en begrunnelse for å utelate slik inntekt fullstendig slik forslaget i Høringsnotatet legger opp til, jf tilsvarende problemstilling for kraftforetak som er omtalt i Høringsnotatet punkt 5.11.3. På grunn av ulik lønnsomhet vil det dessuten være stor forskjell på et eventuelt grunnrenteelement i de ulike felt og for de ulike selskaper som driver særskattepliktig virksomhet.

I Høringsnotatet er det påpekt at det er usikkert hvor treffsikker den foreslåtte sjablongmessige rentebegrensingsregelen er for selskaper som eier vannkraftverk. Slik vi oppfatter Høringsnotatet (punkt 5.11.3), vil man for kraftforetak foreløpig inkludere foretakets samlede inntekt ved beregning av maksimalt rentefradrag, selv om inntekten inneholder grunnrente. Vi har vanskelig for å se at det foreligger hensyn som tilsier en annen behandling av selskaper som driver særskattepliktig virksomhet, dersom man først velger å innføre en slik rentebegrensingsbestemmelse nå også for disse selskapene.

Man kunne tenke seg et alternativ hvor særskattepliktig inntekt teller med, men vektet mindre enn 100 %. Av de grunner som er beskrevet ovenfor, er Norsk olje og gass prinsipielt imot en slik redusert vektning av særskattepliktig inntekt, men det kan vurderes i sammenheng med andre elementer, herunder spesielt en hensiktsmessig fremføringsrett for avskåret rentekostnad i 28 %-grunnlag sokkel, jf punkt 5.2.3.3 nedenfor.

Gjennomføring av en begrensingsberegning som også inkluderer selskapets totale inntekt vil ikke medføre tekniske problemer i forhold til det som er foreslått i Høringsnotatet. Man vil unngå den logiske bristen som ligger i Høringsnotatets forslag om å la landinntekt utgjøre grunnlag for begrensning av rentefradrag for selskap som hovedsakelig eller bare driver særskattepliktig virksomhet. Man unngår også incentiv til å begynne landvirksomhet i samme selskap som driver særskattepliktig virksomhet.

5.2.3.2 Tilleggs-elementer

For selskap som er i en oppbyggingsfase med hovedvekt på leting og senere utbygging, vil det være langt frem til driftsresultat som gir et meningsfullt grunnlag for å benytte (andel av) driftsresultat (EBITDA) alene som grunnlag for rentebegrensning.

For selskap som kjøper seg inn i produserende felt ("haleproduksjon"), vil typisk skatteverdiene være så lave at kun en liten eller ingen andel av rentekostnadene knyttet til kjøpesummen henføres til særskattegrunnlaget etter psktl § 3 d (2) og (3). I og med at selskapene ikke har inntekter på land, vil samlet rentefradrag bli tilnærmet lik null basert på forslaget slik det foreligger i Høringsnotatet. For kjøp av virksomhet på land, vil resultatet bli et helt annet, jf illustrasjonen i Tabell 3a og Tabell 3b under punkt 3.2.

Disse forholdene tilsier at dersom man skal innføre en rentebegrensningsregel for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet, bør man legge inn flere elementer for å unngå tilfeldige og svært urimelige resultater. Nedenfor har vi skissert noen slike elementer.

a) Et minstefradrag basert på leteknostnader

Benytt et beløp som tilsvarer leteknostnad i inneværende + foregående år, multiplisert med skattesats (78 %) som minstebeløp for gjeld som det beregnes fradragsberettigede rentekostnader av.

Hensikten er å imøtekomme leteselskap uten inntekter og uten driftsmidler på sokkel som gir grunnlag for rentefradrag etter psktl § 3 d.

Banker låner ut inntil 95 % av skatteverdien på leteknostnader. Vårt forslag er at man legger til grunn 100 %.

I desember i År 2 vil lånesaldo typisk være summen av leteknostnadene i År 1 (som først blir utbetalt fra staten i desember) + leteknostnadene i År 2 frem til desember. Det er maksimalt lån som er relevant. Når det fylles opp (når i året leteknostnadene påløper), er uten relevans.

Lånemuligheten er uten tilknytning til inntekt eller kapitalisering ettersom det kun er leteknostnaden som avgjør hva markedet vil låne ut på denne måten. Beløpet kommer derfor i tillegg til beløp som henføres til særskatteregimet etter psktl § 3 d (2) og (3) og en eventuell begrensning basert på inntekt (punkt 5.2.3.1).

b) Sikkerhetsventil basert på rentebærende gjeld i forhold til total kapital

En inntektsbasert begrensingsbestemmelse er dårlig egnet som grunnlag for begrensning av rentekostnader i en tidlig fase for særskattepliktig virksomhet. En stor andel av selskapene som driver særskattepliktig virksomhet på norsk sokkel har begynt slik virksomhet etter at norske myndigheter begynte å legge forholdene til rette for det etter år 2000. Det er derfor viktig med en alternativ målemetode. Et slikt alternativ kan være rentebærende gjeld i forhold til total kapitalen. Beløpet for gjennomsnittlig rentebærende gjeld i inntektsåret er en størrelse som allerede inngår i formelen i psktl § 3 d. Et selskaps total kapital vil følge direkte av det reviderte årsregnskapet. I og med at det vil være basert på selskapets eiendeler, vil det ikke påvirkes av årsoppgjørdisposisjoner (utbytte m.v.).

5.2.3.3 Fremføring i relevant inntektsgrunnlag

Dersom man skal innføre en begrensingsregel for rentefradrag i tråd med det som er skissert under punkt 5.2.3, må fremføring av rentekostnad som er avskåret i et år tillates fremført til senere år i et relevant inntektsgrunnlag. For selskaper som driver særskattepliktig virksomhet vil det si i 28 %-grunnlag sokkel.

Videre er det viktig at en slik fremføringsadgang tar hensyn til de særlige forhold som kjennetegner petroleumsvirksomheten på norsk kontinentalsokkel:

- 1) Store teknologiske utfordringer og lang tidshorisonnt frem til inntektsgivende produksjon
- 2) Meget store investeringer
- 3) Råvarepriser som varierer sterkt

De fleste av selskapene som har startet opp særskattepliktig virksomhet på norsk sokkel etter at man for omtrent 10 år siden begynte å legge til rette for nye aktører, vil fortsatt befinne seg i en oppbyggingsfase. Leting og utbygging som besluttes i dag er basert på forventninger om fremtidige olje- og gasspriser. Investeringene er meget store og lar seg normalt ikke reversere. Samtidig vet man fra erfaring at prisene kan svinge dramatisk, slik de gjorde frem mot år 2000 da oljeprisen på et

tidspunkt var under USD 10 pr fat og i 2008 da prisen først steg til nær USD 140 pr fat, for deretter å synke til USD 40 pr fat mindre enn 6 måneder senere. Disse elementene kan resultere i store underskudd og lange perioder uten vesentlige nettoinntekter.

Historisk var det slike forhold som lå til grunn for en lengre fremføringsadgang på 15 år og en liberal praksis for ytterligere forlenget fremføring for underskudd i særskattepliktig virksomhet i forhold til den ordinære fremføringsretten på 10 år for annen virksomhet⁷. For særskattepliktig virksomhet ble fristen på 15 år avvirket i 2001, mens 10-årsfristen for andre virksomheter først ble avvirket i 2005.

Det er derfor svært viktig at en eventuell rentebegrensningsregel suppleres med fremføringsregler som tar hensyn til de særlige forholdene som gjelder for særskattepliktig virksomhet.

Avhengig av hvordan en rentebegrensningsregel utformes, vil fremføring typisk være aktuelt i to sammenhenger:

- 1) *Selskapet har ikke inntekt det enkelte året å føre (godkjent) rentefradrag innenfor en definert begrensning mot:*
Beregnet rentefradrag må da kunne føres til 28 %-grunnlag sokkel etter psktl § 3 d (7) og fremføres som vanlig underskudd.
- 2) *Rentebeløp som avskjæres etter en rentebegrensningsregel:*
Rentebeløp som avskjæres i det enkelte år, må også føres til 28 %-grunnlag sokkel etter psktl § 3 d (7). Der må det kunne fremføres som ubenyttet rentekostnad slik at det kan inngå i senere års rentekostnad som avregnes mot rentebegrensning i etterfølgende år.

5.3 Tekniske avklaringer

Norsk olje og gass er usikker på om forslaget i Høringnotatet, sammen med sjablongbestemmelsen i psktl § 3 d vil gi symmetrisk behandling av valutagevinster og-tap. En er også usikker på hvordan de to bestemmelsene vil fungere sammen for selskap som har både interne og eksterne lån. Disse forholdene bør avklares og beskrives nærmere hvis en bestemmelse som forelått også skal få effekt for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet.

* * * * *

Som det vil fremgå av dette brevet, kan en generelt utformet rentebegrensningsregel få store og spesielle effekter for selskaper som driver særskattepliktig virksomhet. Dersom det anses formålstjenlig, stiller vi derfor gjerne til et møte hos Finansdepartementet for å følge opp de innspill vi har gitt her.

Med vennlig hilsen
Norsk olje og gass

Gro Brækken
Adm. direktør

⁷ Se bl.a. omtale i Ot. prp. nr. 86 (2000-2001)